

בש"פ 5385/23 - סארי משלב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 5385/23

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

העורר: סארי משלב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתיק
מ"ת 37948-06-23 שניתנה ביום 11.7.2023 על ידי
כבוד השופט עמית מכלס

תאריך הישיבה: א' באב התשפ"ג (20.7.2023)

בשם העורר: עו"ד יוסף פארס
בשם המשיבה: עו"ד גל הרניק בלום

החלטה

1. לפני ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996(להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופט ע' מיכלס) במ"ת 37948-06-23 מיום 11.07.2023. בגדרה, נדחתה בקשת העורר לעיון חוזר בהחלטה מיום 02.07.2023, במסגרתה הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לקבלת תסקיר מעצר בעניינו.

הרקע לערר והערר

2. נגד העורר, ושניים נוספים (להלן: אעספואבו חייה), הוגש כתב אישום המייחס לעורר ריבוי עבירות של סחר בנשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), בצירוף סעיף 29 לחוק; ריבוי עבירות של נשיאת נשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק; וריבוי עבירות של החזקת תחמושת, לפי סעיף 144(א) סיפא לחוק, בצירוף סעיף 29 לחוק.

3. כתב האישום מונה עשרה אישומים, כאשר האישום הרביעי הוא המיוחס גם לעורר. על-פי אישום זה, אעספ, שהינו חבר ילדות של העורר, שימש כשוטר בתקופה הרלוונטית וסיפר לעורר כי הוא גונב תחמושת מתחנת המשטרה לצרכי סחר. העורר ביקש מאעספ כי בפעם הבאה שיגנוב תחמושת - יעביר אותה לידי והוא ימכור את התחמושת עבורו. על כן, לקראת סוף שנת 2022, במועד שאינו ידוע במדויק, גנב אעספ 11 קופסאות של כדורי אקדח (להלן: הקופסאות) ופנה לעורר במטרה שימכור את הקופסאות, תוך שהוסכם כי העורר יקבל תמורה של 4,000 ש"ח. בהמשך לכך, ביום 27.10.2022, העביר אעספ לעורר 10 מהקופסאות; אותן העורר מכר ואז העביר חלק מן התמורה לאעספ. באותו אישום מתוארים עוד שלושה אירועים נוספים במהלכם העביר אעספ לעורר 90 כדורי אקדח; 20 קופסאות של כדורי אקדח; וכן, 17 כדורי אקדח נוספים, בעבור תמורה כספית. כל אלו נגנבו ממשטרת ישראל.
4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 02.07.2023, הסכים בא-כוח העורר לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, ועתר להפנותו לקבלת תסקיר מעצר. בהתאם לכך, קבע בית משפט קמא כי קיימות ראיות לכאורה ועילת מעצר, והורה על הגשת תסקיר מעצר.
5. יצוין, כי עובר לדיון ביום 02.07.2023, ניתנה החלטה בעניינו של אבו חייה על-ידי בית משפט זה. בתמצית, בהתאם לאישום השלישי בכתב האישום, אבו חייה הכיר את אעספ משירותם המשותף במשטרה בעת הרלוונטית, והוא הואשם בכך שמסר לאעספ קופסה אחת של כדורי אקדח וקיבל תמורתה 300 ש"ח. במסגרת בש"פ 4651/23 (השופט י' עמית), ניתן תוקף להסכמות הצדדים כך שיוסר מעצר הבית בו היה נתון אבו חייה, עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.
6. ביום 06.07.2023, הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית משפט קמא מיום 02.07.2023, בה עתר להורות על שחרורו למעצר בית עד לקבלת תסקיר בעניינו, בטענה לאפליה בינו לבין אבו חייה.
7. בהחלטה מיום 11.07.2023, נדחתה בקשת העורר. בית משפט קמא קבע כי לא הוכח קיומה של אפליה פסולה בין העורר ובין אבו חייה; וזאת על אף שנסיבות הסכמת המשיבה לביטול תנאי מעצר הבית של אבו חייה "לא הובררו עד תום". נקבע, כי ניתן להצביע על הבחנה ברורה בין העורר ובין אבו חייה, בהינתן היקף העסקאות, והיקף הכדורים שנמכרו על-ידי העורר - אשר יש בהן כדי ללמד על "מעורבותו הגדולה בעולם העסקאות והסחר בתחמושת", אשר ממנה עולה מסוכנות משמעותית. עוד נקבע, כי אין מקום לשקול שחרור לחלופת מעצר בטרם קבלת תסקיר, בעיקר בשל העובדה שלא עלה בידי העורר לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו.
8. העורר לא השלים עם החלטה זו, ומכאן הערר שלפניי.
9. העורר טוען לאפליה בינו ובין אבו חייה, שכן לא קיימת בין השניים הבחנה כה משמעותית שתצדיק את מעצרו של העורר מאחורי סורג ובריח כאשר אבו חייה משוחרר.
10. בדיון שנערך לפניי ביום 20.07.2023, חזר בא-כוח העורר על הטעמים המפורטים בערר, ובעיקרם טענתו לקיומה של אפליה בין העורר ובין אבו חייה אשר בשלב זה אינו נתון אפילו במעצר בית. מנגד, טענה בא-כוח המשיבה, כי דין הערר להידחות, בהינתן הבחנה רלוונטית בין עניינם של העורר ושל אבו חייה; ובהינתן תסקיר המעצר שצפוי להתקבל בעניינו של העורר, ואשר לאחר קבלתו ניתן יהיה לשקול מחדש את מעצרו.

דיון והכרעה

11. לאחר שעיינתי בערר על נספחיו ונתתי דעתי לטענות באי-כוח הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי דינו להידחות.
12. כפי שנפסק לא אחת, בית המשפט לא ידרש לדיון בערר המוגש נגד החלטת ביניים בהליך מעצר, אלא

בהתקיים נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת (בש"פ 944/23 דהן נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (14.02.2023)). זאת ועוד, אין חולק, כי עבירות הנשק בהן הואשם העורר מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים. בית משפט זה עמד בעקביות על המסוכנות הנשקפת מעבירות נשק, ופסק כי נקודת המוצא היא שמי שהואשם בעבירות ממין זה, וקיימות נגדו ראיות לכאורה – יעצר מאחורי סורג ובריח עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. אכן, רק בהתקיים נסיבות חריגות, תוכל חלופת מעצר לאיין מסוכנות זו (ראו מיני רבים: בש"פ 5986/22 אבואליעאן' מדינת ישראל, פסקה 8 וההפניות שם (18.09.2022)).

13. בנסיבות העניין, לא עלתה כל טענה בפי העורר בדבר מעצרו עת הופנה לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו ביום 02.07.2023. למעשה, כל טענתו כיום נוגעת לאפליה בינו ובין אבו חייה – אשר בית משפט קמא קבע כי קיימת בינו ובין העורר הבחנה רלוונטית, כפי שפורט לעיל. בהינתן הבחנה רלוונטית זו, ובהיעדר תסקיר אשר יוכל ללמד על האפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך חלופית – לא ניתן לקבל את הערר. לאחר קבלת תסקיר, בית משפט קמא יחליט כחוכמתו.

14. הערר נדחה, אפוא.

ניתנה היום, ג' באב התשפ"ג (21.7.2023).

ש ו פ ט